

Půjčovna snů

Bohumil Matějovský

Z práce se vrátil domů půl hodiny před půlnocí.

Všichni už dávno spali.

Osprchoval se, vypil svou dávku uklidňujícího nápoje a nahlédl do dětského pokoje. Ze tmy blikala jemná světla Dětského počítačového světa. V něm trávili jeho dva synové většinu svého volného času.

Když ulehal do postele, Helena se zavrtěla ze spaní.

Její přehrávač snů ležel vypnutý na nočním stolku.

Překvapilo ho to. Většinou nedokázala bez téhle převratné novinky usnout.

Ležel tiše na zádech a zíral do tmy.

Měl rodinu. Slušnou práci. Byl v nejlepším věku. A přesto jakoby mu pořád něco scházelo.

Uklidňující nápoj začal konečně působit.

Za okny spícího bytu vrcholila půlnoc a pronikavé reflektory tichých hygienických vozů začaly hladově osahávat vlhkou dlažbu velkoměsta.

Druhý den se zastavil v *Půjčovně snů*.

Její majitel, pan Vágner, byl jeho dobrý známý a často mu rezervoval nejzajímavější novinky.

Nejinak tomu bylo i dnes.

„Žhavá noc se dvěma japonskými letuškami,“ usmíval se záhadně. „Volný pád nekonečným prostorem. To všechno už tu bylo... ale tenhle sen o historii rodinného života ještě ne,“ podal Jakobovi čip s nahraným snem.

„Historie rodinného života?“ nechápal Jakob.

„Přesně tak. Pracoval na tom jeden odborník, který studoval styl života lidí... jak se žilo někdy před sto lety. Taková hezká pohádka. Mohlo by se ti to líbit.“

Jakub přikývl a pak ještě vybral pár snů pro Helenu.

Když opouštěl místnost, uslyšel vtíravý slogan z reproduktorů nad vchodem.

PROSTŘEDNICTVÍM NAŠICH SNŮ MŮŽETE PROŽÍT VŠE, PO ČEM
JSTE KDY TOUŽILI. V BEZPEČÍ SVÉ LOŽNICE SE MŮŽETE KAŽDOU
NOC STÁT NEOHROŽENÝMI BOJOVNÍKY, SLAVNÝMI HERCI NEBO
NEÚNAVNYMI MILOVNÍKY.

S NAŠIMI SNY BUDE VÁŠ ŽIVOT BOHATŠÍ.
KONEC NOČNÍM MŮRÁM.
NECHTE SI ZDÁT JEN TO, CO SAMI CHCETE.
Když vyšel na ulici, oslnilo ho prudké jarní slunce.

Domů dorazil brzy.

Helena seděla u televize a děti byly ve svém pokoji. Poznal to podle
typických zvuků Dětského počítačového světa.

„Ahoj,“ řekl a prošel pokojem do kuchyně.

Helena jen přikývla, ale vlastně ho ani nevnímala. Pohltilo ji finále
mezinárodní soutěže o nejpohlednější pár roku.

Udělal si kávu a šel si sednout k televizi.

Během celé soutěže nepromluvila Helena ani slovo.

Sáhl si nenápadně do kapsy, aby se ujistil, že má vzácný čip s historií
rodinného života stále u sebe.

Co na tom může být tak zvláštního, pomyslel si.

Když byl ještě malý, nebyl systém řízených snů takhle dokonalý. Pamatoval
si, že jeho rodiče chodili občas do speciálních nočních klubů, kde si dobrovolně
nechali přehrávat v mysli řízené sny. Ale dnes už měl každý možnost přehrávat si
sny přímo doma.

Přehrávače pro řízené sny se staly novou drogou.

Lidé mohli noc co noc prožívat příběhy, které by jinak v reálném světě nikdy
neprožili.

Byl to převratný vynález moderní doby.

Helena už byla v posteli.

Když vešel, viděl, jak se přehrabuje mezi novými čipy.

„Byl jsi u Vágnera?“

Přikývl.

„To je dobře, že existují tyhle sny. Tak krásně se mi teď spí.“

„To jsem rád,“ vydechl unaveně.

„Zkusím tenhle,“ řekla nakonec.

„Hm... a co jinak? Jakej jsi měla den?“ snažil se zavést alespoň nějaký rozhovor.

„Blázinec v práci. Ani nevíš, jak jsem se těšila do postele.“

Víc už si říct nestihli.

Helena si nasadila aparát na přenos snů.

O chvíli později už bude kouzlem techniky přenesena do jiného světa. Lepšího světa.

V něm bude prožívat příběhy, které kdosi sestavil v nějaké laboratoři.

Jakub také neváhal. Sáhl pro svůj čip s poslední novinkou a zasunul ho do přehrávače.

Jeho žena v tom snu byla tmavovláška.

Krajina kolem byla plná zeleně a vůní.

Stál na břehu poklidné řeky s prutem na ryby v ruce.

Děti skotačily kus od břehu a žena věšela prádlo před verandou starobylé chaty.

Byl poklidný letní den.

Vnímal chladivou vůni řeky a teplý závan vzduchu od lesa. Slyšel šelest v korunách stromů. Smích dětí.

Pak najednou seděli na verandě u stolu a hráli nějakou starou deskovou hru. S opravdovými dřevěnými figurkami.

Verandou zněl pořád smích.

V letním vánku se na šňůrách třepotalo bělostné prádlo.

Povídali si, hráli zapomenuté hry a strávili tak celé odpoledne.

Pak přišla noc.

Ležel s Helenou na bíle povlečené posteli. Na stolku dohořívala svíčka.

Krajková záclona pootevřeného okna se chvěla v omamném nočním vánku.

Dotýkal se bílého hřejivého těla a cítil se po dlouhé době zase šťastný.

Když se ráno probudil, ještě chvíli ležel uchvácen nočním prožitkem.

A zklamaný nastávající realitou.

Zavřel oči ve snaze na chvíli ten krásný sen vrátit, ale bylo už pozdě. Musel počkat na večer.

Malátně se nadzvedl na loktech.

Helena spala zády k němu. Lehce se k ní naklonil a dotkl se jejích vlasů. Ani se nepohnula.

V té chvíli se zapnulo tlumené osvětlení. Ozval se časový signál.

Byl čas vstávat.

V práci byl poněkud nesoustředěný.

Pak mu zavolal Vágner.

„Tak co... jaké to bylo? Řeka... les...“

„Zvláštní. Měl jsi pravdu. Ale víš... nějak tomu všemu přestávám rozumět.“

„Čemu?“

„Řízeným snům. Bylo to krásné, ten les... ta pohoda... to ano... ale k čemu je to vlastně dobré? Jen to ve mně víc a víc utvrzuje pocit, že můj skutečný život vlastně nestojí za nic.“

„Neber to tak vážně. Ber to, jako když koukáš na film. To je taky jen taková iluze, aby ses odreagoval. Každopádně... ten rodinný sen jsem si nechal zdát taky. Kdysi asi lidé žili trochu klidněji. Prý jezdili na víkendy na chaty a měli na sebe čas. Ale ten já teď nemám... lezou mi sem další zákazníci. Kšefty se hejbou. Měj se.“

Cestou domů koupil láhev vína.

Večer počkal na okamžik, když děti zalehly a pak začal naplňovat svůj plán.

V pološeru ložnice zněla tichá hudba. Na stolku byla orosená láhev vína.

„Co je?“ divila se Helena. „Něco se děje?“

„Ne,“ usmál se tajemně. „Jen mne napadlo, že si jednou uděláme pěkný večer.“

„Pěkný večer? Víno teď přece nemůžu, vzala jsem si uklidňující nápoj... a chce se mi opravdu spát. Nezlob se, uděláme si pěkný večer jindy.“

Odevzdaně přikývl.

„Nezlobíš se?“ pohladila ho po vlasech. „Vážně už neudržím oči.“

Světlo pohaslo.

Ze tmy slyšel důvěrně známý zvuk. To Helena manipulovala s přehrávačem řízených snů.

Seděl na posteli a zíral do tmy.

Do oken vytrvale narážel noční déšť.

Jeho čip byl od včerejší noci pořád zasunutý v přehrávači.

Chtěl tomu vábení odolat. Vzepřít se. Ale nešlo to.

Stačí jen pár jednoduchých pohybů, stačí se podvolit a znovu se vrátí k řece... ženě... dětem.

Do svého nového šťastného světa.

Zlehounka a s pocitem provinění natáhl ruku k nočnímu stolku.